

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **F. S.**, narozen X
státní příslušník Republiky Uzbekistán
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, Nové Město, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 6. 6. 2024, č. j. OAM-656/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady

(EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Spolková republika Německo (dále jen „SRN“).

2. Žalobce uvádí, že v SRN nemá žádné funkční zázemí, kdežto v ČR je integrován, má zde kamarády a možnost pracovního uplatnění. Žalobce žalovanému také vytýká, že neuvedl nic k meritu žádosti, tedy k obavám žalobce z návratu do domovského státu a ani k případnému přesahu obav žalobce z pronásledování na území jiného členského státu EU. V tom žalobce spatřuje nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalobce vyjadřuje obavy z přemístění do jiného členského státu, přičemž ty nejsou v napadeném rozhodnutí vypořádány.
3. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Poznává, že autor žaloby používá stále stejný text, ačkoliv není přílehlavý k řešenému případu. Žalobní body jsou nadto značně obecné. K námitce, že se žalovaný nezabýval důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, odkazuje na § 10a odst. 2 zákona o azylu. Ve zbytku odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s.
5. Žaloba není důvodná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Dne 15. 5. 2024 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 20. 5. 2024 v řízení o své žádosti uvedl, že dne 23. 4. 2024 přicestoval letecky z Uzbekistánu do Itálie a poté letecky do ČR. Má německé vízum platné do 14. 5. 2024. V zemi původu má složitý život. Čelil tam výhrůzkám, proto musel rychle odjet. Pomohli mu jeho kamarádi, přičemž jeho soused žije v Praze a slíbil mu, že mu pomůže. V SRN nikoho nemá, nezná tam jazyk, v ČR žijí jeho kamarádi a jsou tady hodní lidé. Proto se rozhodl, že tady zůstane. Do SRN nechce. Prosí o pomoc, aby mohl zůstat v ČR, normálně zde žít, oženit se. Opatřením ze dne 21. 5. 2024 orgán SRN *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* uznal v rámci dublinského řízení příslušnost SRN k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
7. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné konstatoval, že žalobci bylo SRN vydáno vízum s platností od 5. 4. 2024 do 16. 5. 2024. Dne 21. 5. 2024 SRN uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný dále na základě materiálu *Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky – Německo – Informace OAMP, 30. května 2023 – Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky* dospěl k závěru, že řízení o mezinárodní ochraně v SRN netrpí systémovými nedostatky. Dále též konstatoval, že žalobce je na území členských států poprvé a žalovaný nedisponuje informacemi o vazbách žalobce k ČR. Žalobce není osobou závislou ani se o závislou osobu nestará. Z hlediska uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III tak žalovaný

konstatoval, že pro tento postup neshledal důvod. Podle čl. 12 nařízení Dublin III je SRN příslušná k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a na základě čl. 18 nařízení Dublin III je povinna přijmout žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Posouzení žaloby soudem

8. Úvodem soud předesílá, že řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v zákonem stanovené lhůtě. Úprava obsažená v s. ř. s. neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69].
9. Zároveň platí, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci žalobcova advokáta. Rozšířený senát NSS k tomu dále v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, uvedl, že za žalobní bod je nutné považovat každé vyjádření žalobce, z něhož „*byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.*“ Formuloval-li žalobce žalobní body obecně, nemůže se soud detailně zabývat veškerými možnými aspekty zákonnosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení a může mu poskytnout odpověď na jeho námitky pouze ve stejné míře rozsahu a obecnosti. Úkolem soudu totiž není za žalobce spekulativně domýšlet, v čem konkrétně lze nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřovat.
10. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
11. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, podle kterého, pokud bylo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Z konstrukce právní úpravy obsažené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřípustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu vyplývá, že jestliže je k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát EU, nemůže žalovaný vůbec existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany posuzovat.
12. Namítá-li tedy žalobce v žalobě, že se žalovaný nezabýval jeho obavami z návratu do země původu, nemůže být s těmito námitkami z povahy věci úspěšný, neboť jimi míří zcela mimo povinnosti žalovaného v předcházejícím řízení a rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí. Námitky týkající se hrozícího nebezpečí v případě návratu do země původu jsou proto nedůvodné. Meritem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany se budou

zabývat orgány SRN, které akceptovaly svoji příslušnost k jejímu posouzení podle nařízení Dublin III.

13. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
14. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
15. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že SRN jako stát příslušný k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla určena podle čl. 12 nařízení Dublin III, tj. jako stát, který žalobci vydal vízum. Soud přitom souhlasí se žalovaným, že příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je na základě čl. 12 nařízení Dublin III SRN, neboť ta nesporně žalobci vydala pobytové vízum, jehož platnost skončila před méně než dvěma roky. Tento závěr napadeného rozhodnutí ostatně v žalobě není nijak zpochybněn. Námitka je nedůvodná.
16. V žalobě tvrzená skutečnost, že má žalobce v ČR na rozdíl od SRN určité zázemí, jednoznačně nezákonnost napadeného rozhodnutí rovněž nezpůsobuje.
17. Podle čl. 17 odst. 1 aliny 1 nařízení Dublin III se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
18. Aplikace tohoto ustanovení (samotným nařízením Dublin III označeného jako „diskreční“) probíhá ve sféře správního uvážení žalovaného jakožto orgánu členského státu EU, který se *může rozhodnout posoudit* žádost o mezinárodní ochranu, z čehož vyplývají i omezené možnosti soudního přezkumu takového rozhodnutí. Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro uplatnění diskrečního ustanovení je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí založené na správním uvážení podléhá přezkumu správních soudů pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení a zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.), tedy zda správní orgán nevybočil z hledisek stanovených zákonem, zda je jeho úvaha v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
19. V rozsahu možného přezkumu uplatnění „diskrečního ustanovení“ přitom soud konstatuje, že žalovaný uvedeným povinností dostál, neboť „diskreční ustanovení“ čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III neopomněl a úvahy, jak možnost jeho uplatnění posoudil, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné. Žalovaný uvedl, že žalobce je na území členských států poprvé a žalovaný nedisponuje informacemi o vazbách žalobce k ČR;

žalobce není osobou závislou ani se o závislou osobu nestará. Proto čl. 17 nařízení Dublin III neaplikoval. Žalovaný se tak sice stručně, avšak přezkoumatelným způsobem a ve výsledku dostatečně, otázkou, zda „diskreční ustanovení“ uplatní, či nikoliv, zabýval. Námitka není důvodná.

20. Z výše uvedeného pak zároveň vyplývá, že žalovaný se v dostatečné míře zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v předcházejícím řízení uváděl nebo které v řízení jinak vyšly najevo. Napadené rozhodnutí pak opřel o odpovídající rozhodovací důvody, které jasně a jednoznačně z jeho odůvodnění vyplývají. Nelze proto napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. Jelikož soud rozhodl přímo o žalobě, návrhem na přiznání odkladného účinku se již nezabýval.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost, pod kterou spadá rovněž obrana svých rozhodnutí v soudním řízení správním.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. září 2024

JUDr. David Kryška v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.